

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

CONTINUACIÓ de sa llista d' òbres presentades p' es Certámen.

- N.º 17. Anava per llana y romangué tós.
 —
 N.º 18. Qui no s'enjina no viu.
 —
 N.º 19. Es covèrbos son en bé mirats
 P' ets hòmos que son honrats.
 —
 N.º 20. Dits, dits, va dí s' organista.
 —
 N.º 21. Veureu còses may vistes.
 —
 N.º 22. Unes, y òli.

SA REDACCIÓ.

DULZURES DE SA LLIMOSNA.

Un hòmo molt avaro va hereda d' una germana séua una cantidat que li produhia una renda de mil y cinchcents duros cada any. Enseguida que sa germana estigué enterrada, va aná á fé trèure una còpia des testament, y sortí de cas Notari molt impaciént, perque l' havia fét esperá mitja hòra. Arribat que fonch á ca-séua, se posá á llegirló, y hey trobá una cláusula, que sa germana que conexia s' avaricia d' es séu geriná, hey havia fét incloure concebuda amb aquests térmes:

«Desitx qu' es méu germá, per interés de sa séua ánima y ademés per trobarsè ja mitx. dins sa fòssa y per tení més de vuytanta anys, conega ses *dulzures de sa llimosna*; per conseguent man per essé sa méua voluntat, que tot es témps que li queda de vida, don dues pessetes cada dia á n' es primé pòbre que trobará ò se presentarà á n' es portál de ca-séua; advertintli que si passa un ò més dies sense anarhi cap, haurá de doná, á més de lo consignat, tants de pareys de pessetes com dies haurán passats, so pena de que si no complex aquesta méua última voluntat, es parent més pròxim tendrá dret á desheredarlo y sustituhirlo com hereu y á ferli pagá sa renda de sa casa de tot es témps

que l' haurá habitada, més tots ets interessos qu' haja cobrats.»

De seguida qu' axò va havé lletgit, si gran era s' alegría que tengué d' havé quedat constituhit hereu, més gran va essé sa tristó que s' apoderá d' éll quant va veure aquelles oneroses condicions; però, ¿qu' havia de fé? se resigná y encara que de mala gana cumplí lo que sa germana li manava, dexant amb gran sentiment cada dia, sa llimosna dins es capéll des pòbre, á n' el qual entre dénts sempre li deya:

—¿Tú que váres dí rès á sa méua germana?

Y es pòbre qu' era sord un dia comprengué que li demanava si resaria per éll, y li contestá que sí. Es señó per de prònta li plantá una bastonada que 'l dexá estorreat, li prengué ses dues pessetes y marmulant s' en entrá á ca-séua, diguent:

—Jò em figurava qu' axò era sa dèrera voluntat de sa méua germana, y segons vetx es estat una imposició forrosa d' aquest pòbre mal entrañat.

Aquesta idèa el tenia molt preocupat y á punt de tornarsè loco, perque deya:

—No essent sa voluntat de sa germana, sinó sa des pòbre, no faré pús sa llimosna.

Però també cavilava que si es nèbot heu sabia, el desheredaria y quedaria reduhit á sa misèria. Per sortí de duptes s' en va á contá es fét des pòbre á n' es Notari, y aquest li contestá que lo que estava escrit á n' es testament no poria de cap manera revocarhó.

Es señó mitx enfadat s' axecá y maltractá es Notari, diguentli que no 'n sabia pipada d' axò de testaments, y prengué es capéll per anarsen: però es Notari li digué que li havia de pagá sa consulta y s' insulto.

—¿Que li ténch de dá?

—Una dobla de vint, (respongué es Notari.)

—¿Quant ha dit? (preguntá es señó fentli es sort.)

—Sètze duros, no més.

—¿Y perque son aquests doblés?

—P' es consej que li he dat, y per sa maltractada que m' ha donada.

—¿Y com es que van tan cás es conseys?

—Perque sa nòstra carrera mos còsta molt.

A la fi s' avaro no tengué més remey qu' escoplí es sètze duros. Ningú es capás de creure s' enfado y sa rabiada d' aquest pòbre véy. S' en torná á ca-séua y mirá es testament de dalt á baix, y no trobá qu' hagués de da rès á n' es Notari, en cás de qu' éll necessitá algun consej séu. S' en torná altre vòlta á cas Notari, y li digué:

—¿Vòl tení la bondat d' examiná á pedres menudes aquest testament?

Es Notari li fé notá s' estrañesa que trobava de qu' hey tornás essent axí que li havia dit á la cara que no s' en entenia. Però es señó li respongué:

—Ara veurá perque torn. Vostè lleixca tot es papé.

Es Notari li digué qu' era mal' hòra' perqu' havia de diná; però es señó suplicant y demanant per misericòrdia, el va giñá.

Es testament era tant llarch qu' es Notari va empleá des mitx dia fins es vespre. Quant estigué llést, es señó li preguntá qu' hey trobava.

—Qu' es molt llarch, (li contestá es Notari), y que sa lletra está molt mal escrita, axí es que m' ha dexada sa vista mal parada y sa panxa ben ruada.

—Jò no li deman axò, sinó sa sustancia y rès més.

Es Notari li va fé s' explicació; y quant va havé acabat, es señó li digué:

—¿A quants de *párrafos* ha trobat que jò havia de fé llimosna.

—A un, (respongué es Notari.)

—Ydd, ¿còm es que vostè m' ha demanat sètze duros, sense dexaroshi sa méua germana?

—Per sa mateixa rahó qu' ara n' hi deman dues vegades sètze que son dues unes, per havé quedat molt més estorreat y fatigat que s' altre pich que 'l m' ha fét lletgí.

—¿Ah gran estrafolari! Jò no he vengut més que perque 'm tornás es sètze duros y no per cap consej.

—Vostè es dematí m' ha tengut ocupat un' hòra y mitja y avuy decapvéspre tres.

—¿Y à mí que 'm pagarà ets enfados, vostè?

—Jò no vatx de questions, perque si no 'm paga jò li assegura que s'hi posarà sa mà.

S'avarò que va veure que s'arròs feya grumayons el pagà, y mitx mòrt s'en va anà à ca-séua à diná. Quant estigué llést s'en va entrá dins es séu cuarto y es posá à pensá desplegant altre vòlta es testament.

De prònta s'axéca y diu:

—Una bona idèa m'ha venguda à sa memòria. Jò ténch un sarronet plè de pessetes dolentes, y còm sa méua germana no 'm diu de quina calidat han d'essè, jò les despatxaré amb sa llimosna y d'aquesta manera no perjudicaré tant es méus interessos.

L'ondemà vespre, doná dues pessetes falses à sa criada, qu'era s'encarregada de doná sa llimosna y còm aquella era molt véya, no les va repará. Aquesta criada ja feya molts d'anys qu'estava à la casa y havia aplegat una bona porció de monedès y cèntims. Enseguida que tengué ses dues pessetes pensant que eran bones les camviá, quedantsè gat per llèbre; però per sèbre ses que camviaria à n'es señó les posá aparte. Cada dia anava camviant ses monedes y quant es señó hagué acabades ses dolentes se dirigeix à sa criada, y li diu:

—No sia còsa que tú t'estojis es doblès y no los donis à n'es pòbres.

—Jò li puch mostrá es pòbre, (digué sa criada), y dirá si els hi don.

—Tú per ventura per sa mitat li faries dí que ley has donat tot; però axò anirà à sa téua conciència.

Sa criada temerosa de qu'es señó li vés sa plata, es mateix dia l'agafá y la dugué à ca un conegut séu, y quant aquest la va veure li digué:

—¿De qui es axò?

—Méu, (va dí sa criada.)

—¿Y qui vos ho ha dat?

—Ningú; ¿y perque dius axò?

—Perque tota es falsa.

—¿Que vòl dí falsa? ¿y heu sabs cèrt?

—¡Ja's de rahò!

—No rès; jò no 'u ténch tot perdut encara.

S'en torná sa moneda à ca-séua pensant baratarla; y trobá es señó tant content y alegre, perque, segons deya, havia arribat à comprende lo que sa séua germana volia. Mirau quina idèa li pegá à n'es cap.

—Sa germana me diu que vòl que conega ses *dulzures de sa llimosna*. Jò fins ara no havia penetrat aquestes paraules, y no sé còm no hey havia acudit. En veritat vatx dí à n'es Notari que no s'en entenia y éll s'enfadá y encara em va fé pagá. Si jò heu hagués comprès totduna, ara tendria aquelles pessetes qu'encara que dolentes al ménos me farian bullo à n'es méu capital.

Vengut que fonch es vespre, preguntá à sa criada p'es pòbre à ne qui feya sa

llimosna, y li contestá que no més el conexia de vista.

—Ydò ja li dirás que no torn, y jò en faré vení un altre cada vespre molt conegut méu.

Sa criada digué à n'es pòbre, quant hey aná per recuhí sa llimosna, que no tenia rès que darli y per lo tant que no hey tornás.

Es señó es vespre se vestí de pòbre y en vèu fingida se presentá à sa porta demanant una llimosna per amor de Déu.

Però còm seguia donant plata à sa criada, aquesta la camviava amb sa dolenta que tenia, axí es qu'es pòbre fingit, en llòch de moneda bona la rabiá falsa. D'axò s'en va teme des cap d'alguns dies; agafá sa criada y li doná una bona espolsada. Ella s'escusá axí còm milló pogué, diguent que tot allò era fals, y vengut que fonch es vespre, es pòbre torná tocá à sa porta demanant s'acostumada llimosna, y ella li doná una *sambollida* faresta, diguentli que si se tornava quexá à n'es señó li donaria una pallissa tan fòrta, que 'l s'en haurian de dú mitx mòrt de dins s'entrada.

Es señó callá, pensant qu'axí còm éll havia acabat sa moneda falsa, també l'acabaria ella, y que després li daria sa bona.

Quant sa criada hagué acabades ses pessetes falses, baratava ses bones en ferro y es fingit pòbre callava confiant que també s'acabaria. Però un dia que sa criada hagué de fé nèts es racons de sa caxa per completá ses dues pessetes, hey entràren molts de cèntims y mitxos y alguns de *canet*; es señó s'enfadá y l'ondemà dematí digué à sa criada:

—Escolta, ¿tú que dones plata ò ferro à n'es pòbre?

—Plata, señó, sòls qu'algunes vegades les he camviades. Però escoltmè, señó, diga la veritat si es servit, ¿éll, que li ha dit rès?

—No fieta, ni m'ho ha dit, ni ley he demanat.

—No, perque si éll li ha dit rès, som dòna per agafarló per un'oreya y entrarlò aquí dedins y ferli dí devant vostè si li don plata ò si li don ferro.

—No 'u pròves perque l'assustaries y el mitx mataries; no m'ha dit rès.

D'aquesta manera ses dues pessetes tornavan à sa butxaca d'aquell avaro señó.

Un dia gosant amb s'idèa qu'havia tenguda de fingirsè pòbre, exclamá:

—Estimada germana méua, jò t'agrayesch sa condició de sa téua derrera voluntat, perqu'ara comprench lo que son ses *dulzures de sa llimosna*.

Aquest heu prenía per pasiva.

Un dia es nèbot s'en temé. El citá, y des susto se morí s'avarò sense fé testament; y tot va essè des nèbot.

PENSAMENTS EN REMUY.

Sént demunt mon pit un pès
Que no me dexa alená,
Còm que m'haja d'aufagá
Per axò alèn molt espès;
Me pareix que ténch encès
Es còr, y sa sanch prèsa,
Plèna de vèssa y perèsa
Asseguda à un *balanci*,
Sòls ténch ganes de dormí
Méntres me vént tota encèsa.

Sempre m'en solech aná,
Suhant més qu'una vadella,
A n'es bàns de sa Portella,
De sis à sèt à nadá;
Perque no 'm vuy costipá
Dessuhu, y per un forat
Mir en es *cuarto* veynat
Per veure si na María
Du serzida sa camisa
O postís es pentinat.

Me llev'sa manta y cosset,
Deix sa sombrilla y ventay
Y 'm pòs devant es miray
Un altre vestit amplest:
Me trèch es calsat estret
Que sa criada arrecona,....
Esper encara una estona,
Baix, y en es derré escaló
Quant tòch la mar sa fredó
M'aconsòla d'aquella ona.

Estich dins s'aygo ajupida
Y à sa cordeta agafada,....
Vetx sa lluna platetjada
Que fá pòch témps qu'es sortida,
Y sa faxa tant garrida
Que dexa es sòl quant s'en vá;
Alluñ blava la má está,
Apròp verde lo més clara
Ni s'enterboleix desyara
Quant jò me pòs à esquitá.

He sortida per defòra
Per veure à dos nadadós
Que còm si fossin vapors
Se feyan prést molt enfòra;
Altrès joves à devòra
Es *bàns*, à sullà ran,
Uns, bots y sóteles fan,
Altres, señes à s'atlòta
Que s'anima y s'alboròta,
Quant veu que tant pròp están.

Afin n'Enrich que me mira,
Y jò el mir de cóua d'uy,
Perque, que s'adon no vuy
Si jò 'l mir, méntres se gira,
Jò sé que per mí suspira
Perque m'ho diu qualque pich
Sòl doná qualque passich
A sa caxa de son pare;
No té germanes ni mare,
Es *tronera*, però es rich.

Ses polles fa enamorá
Y les rondetja à cavall;
S'altre dia dins es vall
Molt fòrt sa va barayá

Amb un jove militar,
Tan sòls perque à mitja nit
El trobà qu' à fit à fit
Se mirava es méu portal,
De su devèra es fanal
Que crema baix de can *Tit*.

Ets hòmos son el dimòni
Y una ha d'anà amb pèus de plou,
Basta una tassa de rom
Per no anà de matrimòni:
M' ho diu sa tia Geròni;
Y jò crech que té rahó
Perque un dia, à lo milló,
Quant una el creu ben segú,
Veü que té es séu còr més d'ú
Que pedra d' asmoladó.

Jò que, vaja, som guapeta,
Que tòch es piano y que cant,
Que som lo més elegant,
Que ténch mèl à sa buqueta,
Si duch polvos y pasteta
La duch per móda, j'está elá!
Sé fé *ganxet* y brodá
Y no som de ses més falses;
No servesch per serzí calses
Ni calsons apadassá.

En fin, som un bòn partit
Per un hòmo de doblés;
Feyna no 'n vuy fé demés
Y m' axech molt tart des llit,
Cada fésta un nõu vestit
Treuria à mostrá p' es Born,
O à n' es Teatro cada torn
D' un dia si, s' altre no,
Sens dexá cap reunió
Per lluhí mon bèll contoro.

Y moltes vòltes daría
Dins es cotxo ò *carratèl-la*;
Vat' aquí dona Manuèla,
Més d' un envejós diría
Quant plena d' argentería
Me vès amb gran magestat,
Que no sé còm ha enguinxat
Y ha fèt un tan bòn partit,
Méntres jò fént s' esclafit
El dexaría estorat.

¡Enrich! *¡Enrich!* tú m' convéns
Còm es menjá á qui té gana...
¡Jès! ja tòcan sa campana;
Calla còr méu que tú ménts
Quant m' estás diguent que sénts
Per n' *Enrich* un gran amó;
Lo que sénts es ambició
Que 't pòt d'ú à un precipici
Rossegant-tè dins es vici
Perque 'l mon es molt traydó.

Surt de s' aygo amb molt de fret;
M' axuga bé sa criada;
Me péch un' empastissada;
Torn mirá p' es foradet;
Prèn na Bèt es covonet;
Y à defòra prést sortim;
Vé n' *Enrich*. — *Jò molt, l' estim*,
Esclama, y no m' ha mirat.
— Dispéns, no l' he reparat.
— Ja deü havé vist En Xim.

¡Quants y quants de pensaments
Se deuen fé per l' estil,

Embollicant tan de fil
Y murmurant entre dents,
Cèrtes *polles* molt ardents,
Que sa passetjan avuy
Capasses de fé fé uy
A n' es que ténga un milló,
Méntres per 'mor d' es caló
Ténen es còs en remuy!

UN FERIT D' ALA.

MESTRE EN TONI.

Axò era un sabateró, es à dí, un taconé, que feya feyna dins s' entrada de ca un Marques ja havia una porció d' aïns; contan que son pare ja n' hi feya, y ell ja era xexantí, sa matexa edat que tenia pòch més ò ménos es Marques; y apesá de sa diferència qu' hey havia entre ells dos en matèria de fortuna; còm se conexian desde nins es tenian certa franquesa y amistat; de mòdo qu' es sabateró de tant en quant exclamava quant vèya es Marques:

— ¡No tròba vosa-mercè que Déu no ha fèt bé totes ses còses, dantlí à vostè tantes riqueses y à mi dexantmè tant pelat?

— Hòmo, (li deya es Marques), no digues tal desbarat y prenhó amb paciència, perque si 's ben vé qu' aquí no som iguals en fortuna, també es ben vé qu' à l' altre mon tots serem iguals.

Es sabateró quant sentí qu' à l' altre mon tots serian iguals, es conformá y trabayava amb una santa paciència.

Tothòm li duya sabates per taconá y à totes hòres el molestavan, enviantlò amb bolichs y altres arreus; à dú recalDOS y fé de bastaix à un y altre; à avisá per rosaris de mòrt; à dú nins à costura y ferlós de *teta*, etc., etc.; casi ningú el pagava y encara ets allòs l' insultavan sense qu' es Municipals hey posásen remey; y el pòbre hòmo tot heu prenia amb paciència per guañá el Cèl perque deya qu' allá tots serian iguals.

Un dia dematí, quant tocavan sa primera missa, li tocá gota y no tengué més témps que per rèbre els Sants Sacraments y morí.

Es Marques ignorava aquella desgracia; però un criat va tení s' imprudència d' entrá à n' es cuarto des Marques y sens més ni pús li doná sa fatal notícia.

Quant es Marques heu sentí li agafá mal de cò y també morí. De manera, que de sa mòrt des taconé à sa des Marques no hey va havé més qu' un' hòra de diferència.

Ara hé, s' ànima des taconé, còm es regulá, arribá un' hòra més prést à sa pòrta del Cèl que sa des Marques, pues tots dos eran bòn cristians; arribada que fonch tocá à sa pòrta, y li responguéran de dedins, demanantlí qui era.

— Som s' ànima de mèstre 'n Tòni es taconé.

Sant Pere tragué es cap per sa fines-treta de sa pòrta, y quant el vé li digué:

— Sèys un poch à n' aquesta banquetta qu' al punt en vendrán més y obrirem, que per un tot sòl no 'u paga, perque aquestes pòrtes son massa pesades y jò som molt véy.

Desaparegué es cap de Sant Pere, y s' ànima des taconé ja quedá embabayada per lo pòch que vé per sa retxillera de sa pòrta es témps que Sant Pere tan-cava.

S' assegué à sa banquetta esperant amb gran paciència s' hòra en que li obririan, y matava el témps pensant en que allá dedins tots serian iguals.

Tant pensatiu estava amb so cap baix, que no es temé de s' arribada de s' ànima des Marques que sense saludarló tocá enseguida à sa pòrta amb més fòrsa que no heu havia fèt sa des taconé; y de dedins preguntáren qui era.

— Som s' ànima des Marques....

Enseguida s' obriren ses pòrtes de pintan ampla y hey entrá s' ànima des Marques, presenciand s' ànima des sabateró sa gran xacòta, fèstes y reverències que li feyan; vé passá ses Vèrges amb manto blau y vestit brodat; ets àngels y arcàngels amb escuts y penons; ses músiques tocavan marxa real, ses campanes repicavan, y entre grans il-luminacions de tots colós, vé tota la Cort Celestial que resplandent de glòria, cantava amb tota sunuosidad trinets à Déu omnipotent, demostrant axí sa gran alegríja qu' ocasionava allá dedins sa presència de s' ànima des Marques.

Continuava sa gran brula dins el Cèl quant de prònta ses pòrtes se tancáren, y s' ànima des sabateró perfumada de bònnes olós que d' allá dedins sortian, y esclipsada de tot lo qu' havia vist, quant torná en sí, s' assegué y es posá en dup-ta si allá dedins serian tots iguals, quant sentí sa veu de Sant Pere, que traguent es cap per sa retxillera de sa pòrta li deya:

— Entrau, mèstre 'n Tòni, entrau, jò ja no hey pensava amb vos.

Però per entrá no més li obriren es portelló y no li féran reverències, ni tocavan músiques, ni repicavan, ni notá s' alegríja que reynava allá dedins quant hey entrá s' ànima des Marques, per lo qual quedá tan sorpresa s' ànima des sabateró, que Sant Pere li preguntá que tenia que no acabava d' entrá.

— Aquesta sorpresa que m' nota, (contestá s' ànima), prevé de que tenia entès qu' à n' el Cèl tots serian iguals.

— ¡Y que no 'u som?

— Jò no 'u vetx axí, perque quant ha entrat es Marques li han ubèrt ses dues pòrtes, li han tocat sa música, y li han fèstes fèstes, y à mí no les me fan.

— ¡Hòmo, hòmo! que no sabeu perque s' es fèta aquesta demostració d' alegríja? ydó es estat perqu' avuy fa 400 aïns que no ha entrat cap ànima de señó rich en el Cèl essent axí que cada dia n' hi entran moltes de ses de pòbres.

—Ja velx ara sa causa d'aquesta alegria, (respongué es sabateró,) ¡400 anys! ¡axò deù essé per vèssa de pujá!

UN RONDAYÉ.

XEREMIADES.

Hem rebut de l' *Associació d'excursions catalana*, es programa que publica p' es séu *Certámen* de 1881.

Diu axí:

«Pròroga.—No haventse presentat cap òbra aspirant al prèmit oferit per aquesta Societat en son cartell de 12 de Jané pròp passat, y no havent estat premiada sa qu' es presentá optant al prèmit oferit en cartell de 22 de Juriól del any passat, aquesta Associació, atenguent à s' importancia des tèmes, ha acordat reproduhirlos, de conformitat amb ses sigüents bases:

1.ª Es tèmes p' es trabays qu' es presentin son es sigüents:—a. *Monografia de la muntanya de Montserrat*, sa que podrà referir-se à un ò varios des diferents punts de vista relacionats amb ses ciències naturals, sa topografia, s' art ò s' història.—b. *Meteorologia*: sa necessitat é influència; sistema y organisació d' estacions meteorològiques, més adequats à Cataluña; plan econòmic per sa séua instalació, entreteniment y servici; instruccions per us d' ets instruments meteorològichs amb taules de correcció y reducció.

2.ª S' extensió mínima de cada òbra haurá d' essé equivalent à 50 planes, y sa máxima à 200 planes, des *Bulleti de l' Associació d'excursions Catalana*.

3.ª Ses òbres qu' es presentin podrán essé escrites en catalá, en castellá ò en francès.

4.ª Será preferit en cada téma es trabay que contenga més datos nous y d' observació pròpia, y que milló respònga, en so plan y s' execució, à n' es propòsit qu' anima à aquesta *Associació*, de popularisá es conexas científich de Cataluña.

5.ª Per cada un de dits tèmes hey haurá un prèmi y un ò més accésits. Es prèmi consistirá en un medalla d' òr amb so nòm de s' autor, es títol de sócio honorari y 50 exemplá de s' òbra premiada. S' accésit consistirá en un diploma honorífich.

6.ª Ses òbres premiades quedarán de propietat de s' *Associació d'excursions Catalana*, que las publicarà à expenses séues. Ets originals de ses no premiades no els retornarán.

7.ª Es plasso per s' admissió expira en 31 de Deembre del present any à les quatre des capvespre. Ses òbres, acompanyades d' un plech clòs que conténga es nòm de s' autor y un lema, igual al de s' òbra, s' enviarán anònimes al domicili del infrascrit President (Portaferrisa, 13, 3.ª, d.^a, Barcelona), ò de qui 'l substituhesca en dit càrrech.

Barcelona 31 de Juriól de 1881.—Es President, Ramon Arabia y Solanas.—Es Secretari, Juan Brú Sanelement.»

P' el terme s' engiñan per cuhi ses metles. Hem vist que compònen un' espècie de paraygo à s' en revés com un embut amb quatre ò sis llansòls y cañes y un forat es mitx. El pòsan demunt es carro enginxat y s' en va devall cada ametlé abans d' espolsarló.

Totes ses metles acudexan dins es carro y si 'n cau qualcuna defòra de s' embut amb una cohidora tota sola en surten.

En sabrerhó ets altres amos també heu provarán, per axò heu feym públich.

Ja tornam essé à n' aquell témps que tothòm per fogí de s' homitat de dins Ciutat prèn camp y s' en va à viure ò à n' es plá des Castell, ò à Sa Vileta, Son Rapiña y demés caseríos des peu de sa muntanya ò prèn carril y se tira més enfora.

Tots es negòcis van despay. Totes ses còses están estancades y axò sol durá tot es Setembre.

Ja voldriam qu' amaynés sa caló perque ses Fires y Fèstes que vénen no anassen tan calentes.

Dos estudiants d' astronomia, asseguts demunt sa murada y contemplant ses estrelles, tenian sa sigüent conversa:

—Enguañy es estat de profit: un cometa que ja 'l perdem de vista; un altre qu' ara comensa à distingir-se; d' aquí à poch témps....

—Si que téns rahó. Mira: mon pare diu que jò no estodihi. ¿Sabs qu' he pensat?

—¿Què?

—Escriure una *Memoria* sobre es pás de Venus per devant sa lluna.

—¡Ben pensat!

—Jò ja la ténch comensada. Poch més poch méns ja sabem qu' ha de succelhi; quatre notes, un poch de variació à lo que digan ets altres, y es qui no li agrat qu' hey pòs flòchs: ja veurás mon pare si hey quedarà content y satisfét.

—¿Quin títol li posarás has dit?

—«*Memoria sobre las observaciones, sobre el paso del planeta Venus por delante la luna.*»

—¡Animal.....!!!

Es dia de Sant Marsal, à sa festa rifa ren un ventay y el va trèure una senhora de Ciutat que prengué es billet quant era allá per veurerla.

Debades aquesta senhora ha presentat es billet à n' es qui dirigia sa rifa. Debades han promès durli es ventay à Ciutat. Axò es s' hòra qu' encar' ara no s' ha pogut ventá amb éll.

Un altre dia hem tornarem parlá de aquesta rifa y d' altres, y d' ets embuys que s' hi fan dins qualcuna.

Per fòra-pòrta y p' es caseríos que l' envòltan es cans que no son de pastó no van conforme ordonansa. Es à dí, que no duan morral y van à lloure y es guardies rurals callan y heu consentan.

Convé que qui heu ha de sèbre heu sábiga.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Lo que no veüen ets uys, es còr no 'n dòl.

SEMBLANSES.—1. En que té boca.
2. En que du uyeres.
3. En que té areñats.
4. En que té gacetes.

QUADRAT.....—Orga-Rail-Gipó-Alòs.

2	4	1	3
1	3	2	4
3	1	4	2
4	2	3	1

PROBLEMA.....

PREGUNTES...—1. Un qu' estiga molt escañat.
2. Sa letra E.
3. Es caragòl.

ENDEVINAYA.—Un gall.

GEROGLIFICH.

6 CAMIES ALTES X I L LOS PTS

UN AMICH MÈU.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un farré à un texidó?
2. ¿Y un farré à un llum?
3. ¿Y un farré à un cuyó?
4. ¿Y un farré à un òrga?

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una casta de ròba; sa 2.ª, lo qu' han de mesté es cavalls joves; sa 3.ª, lo que respòn un quant ensena es cavalls; sa 4.ª, una nota musical, y sa 5.ª, una letra.

BIEL DES MOLI.

PREGUNTES.

1. ¿Qu' es lo que veu, un casi cégo, milló en sa nit qu' un qu' hey veu bé, de dia?
2. ¿Com pòt essé que 2 sian 3, 3 sian 4, y 4 sian 6?
3. ¿Quina còsa es, qu' es carril quant corra, té y no l' ha de menesté?

UN AMICH MÈU.

FUGA DE CONSONANTS.

.I.. .A.. .A.. .A.. .O.. .UE.. .A.. .A.. .AUE.. .A.
MUXÚ SABATES.

ENDEVINAYA.

Per devant som viu
Per derrera mòrt.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som elus.)

27 AGOST DE 1881

Estampa d' En Pere J. Gelabert.